

lunde er saa, at det er af ringe praktisk Betydning, om 30 Aars Alderen stilles op som Regel eller ikke. Det vil nemlig for de danske Juristers Vedkommende være af overordentlig stor praktisk Betydning, da en stor Del af dem tager Examen i en Alder af 19—20 Aar, sommetider endog noget yngre. Med Hensyn til Afgang til at blive Underretssagfører vil det derfor være af stor Betydning, om 30 Aars Alderen fastholdes eller ikke. Naar jeg har foreslaaet 30 Aars Alderen, saa er det ikke blot i Kraft af den Betragtning, at man skal søge paa enhver mulig Maade at begrænse Agangen til at blive Sagfører, men det er i Virkeligheden ogsaa i Kraft af den Betragtning, at jeg ikke tror, at en Mand i Almindelighed er i Besiddelse af den Modenhed, som kræves til at styre Andres Anliggender og raade Andre i vigtige Anliggender i Livet, inden at han har en saadan Alder om trent; det er jo ogsaa den Alder, der anses nødvendig for at have Valgret. Forsaavidt man har bemærket, at det vilde være rigtigt i § 1 at udtale sig udtrykkelig om Spørgsmaalet om Kvinders Afgang, og at man i Stedet for at bruge Ordet „Enhver“ skulde bruge „Mandspersoner“ eller deslige, saa vil jeg dertil bemærke, at dette Spørgsmaal har været overvejet i det andet Thing, men der fandt Udvalget ikke, at der behøvedes nogen Tilkjendegivelse i den Henseende; men iøvrigt er det jo et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg naturligvis Intet skal have imod, at man sætter „Mandsperson“ eller deslige i Stedet for „Enhver“. Hvad dernæst angaar Bestaffenheden af den Lære, man skal have staaet i, for at blive Sagfører, skal jeg bemærke overfor, hvad der blev fremhævet af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), og ogsaa til dels af en anden foregaaende æret Taler, at den Fordring, at den, der havde været Førstefuldmægtig, skulde være berettiget til at blive Sagfører, stod ikke i det oprindelige Lovforslag og er en Ændring, som er bleven indsat i Landstinget. Med Hensyn hertil skal jeg bemærke, at jeg allerede har udtalt i Landstinget min Betænkelse derved, og Grunden er den, som det ærede Medlem fra Frederiksborg 4de Valgkreds (Holck) nævnte, at Førstefuldmægtig ikke er noget legalt Begreb, og at man ikke kan tvinge en Retsbejert til at udnævne en af sine Fuldmægtige til Førstefuldmægtig. Derfor har jeg stadig ogsaa den Tro, at det er et Spørgsmaal, om det virkelig er en Forbedring af Lovforslaget, at det her er blevet ændret, som det er. Jeg skal derfor ikke have Noget imod, om man maatte være tilbøjelig til der at vende tilbage til, hvad Lovforslaget oprinde-

lig foreslaar. Hvad endelig angaar dansk-juridisk Examen, tror jeg man maa fastholde, at der i og for sig er noget Principstridigt i, at man gjør Forskel paa de forskellige Arter af Sagførere. Det er ikke saa, at der udtømmes en mindre Grad af juridisk Dygtighed til at være Underretssagfører end til at være Overretssagfører. Det er i Virkeligheden ikke saa; naar man tror det, er det en Bilsfarelse, det er netop i Almindelighed det Allervigtigste for Parterne, at Sagen fra første Begyndelse bliver taget rigtigt, at Intet bliver forbigaaet, som skal med, og at alle de Forsvarsmidler, Indsigelser o. s. v., som skulle benyttes, ogsaa virkelig strax fremdrages; thi i mange Tilfælde vil det stille sig saaledes, at naar det forsømmes i første Instants, kan det ikke mere afhjælpes, og Parterne kan saaledes paa Grund af en mindre god Procedure i første Instants være udsat for definitivt at blive skilt ved sin Ret. Jeg vil tillige gjøre opmærksom paa, at der jo slet ikke her er Tale om at gaa dem, der nu have taget dansk-juridisk Examen, for nær; deres Ret bliver fuldstændig opretholdt; Lovforslaget gaar endog saa vidt, at det udstrækker det Samme til dem, der i Løbet af 2 Aar, efter at Loven er traadt i Kraft, underkaste sig denne Examen. Det er altsaa kun en forholdsvis fjern i Fremtiden liggende Foranstaltning, naar man vil indskrænke Agangen til at blive Sagfører paa den nævnte Maade. Ogsaa der maa jeg sige, at naar der er Folk nok, som ere i Besiddelse af større Dannelse og mere fuldstændig juridisk Dannelse, saa veed jeg ikke, hvorfor man skal gribe til de Andre. Det er vistnok heller ikke Tilfældet, hvad man har ment, at det for de Ulemlede i det Hele taget skulde være vanskeligere at komme den Vej end den anden, naar de iøvrigt have Byst dertil og føle Kalb dertil, thi vel er det saa, at Universitetsveien naturligvis varer længere, og forsaavidt ogsaa maasse er noget kostbarere; men saa maa man paa den anden Side ogsaa erindre, at der for dem, der ville gaa den Vej, gives mange Understøttelser, Stipendier og Deslige, som der aldeles ikke er for de Andre. Derfor, hvis man vil fremstille Sagen saaledes, at man derved umuliggjør det for de Ulemlede at komme frem ad denne Vej, saa maa man bestemt protestere imod denne Fremstilling; det vil aldeles ikke blive Tilfældet. Med Hensyn til de Bemærkninger, som kom frem fra den ærede Folkethingsmand for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), da er der flere af dem, som egentlig ikke referere sig saa meget til Lovforslaget, saaledes som det oprindelig saae ud, som til de Ændringer, det er undergaaet i det andet Thing.